

VIRVE
SAMMALKORPI

Sinkkuleikki

Virve Sammalkorpi

Sinkkuleikki

SAGA Egmont

Sinkkuleikki

Cover image: Shutterstock

Copyright ©1999, 2023 Virve Sammalkorpi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727111094

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

Pientä liikettä alkoi olla havaittavissa jo pari vuotta ennen kolmenkymmenen ikävuoden joukkokriisiä. Ihmiset ympärilläni käyttäytyivät kuin kiinalaiset metrolaiturilla; levotonta liikehdintää ja valmistautunutta valppautta. Yhtäkkiä joka puolella partnereita petettiin ja puolisoita jätettiin. Ystäviin otettiin reippaasti etäisyyttä. Pian huomasin, ettei teini-ään idealismista ollut enää rippuakaan jäljellä. Uusiosinkut kuhisivat omissa iskumestoissaan ja haaksirikosta selvinneet pariskunnat painuivat laput silmillä uraputkeen. Jokaisella jotakin tärkeää ja kellään ei mitään.

Kuuluin tasan kolmekymmentäyksivuotiaaksi saakka siihen ryhmään, joka poti ikäkriisiänsä pelkästään älyllisellä tasolla. Se, että löytäisin työpaikan, joka toisi mukanaan sekä sisältöä elämään että soveliaan yhteiskunnallisen aseman, huolestutti minua enemmän kuin tunne-elämäni ja sen tila. Olin tasapainoinen tai tätiytynyt, ihan versiosta riippuen.

Valmistuin suomen kielen maisteriksi, paahdoin erilaisissa keikkahommissa ja onnistuin lopulta saamaan miltei koulutustani vastaavan työn yliopistolta. Ja kun Villen isä, Kansallis-Osake-Pankin haarakonttorin pankinjohtaja, kuoli kumottuaan viidenkymmenen vuoden ajan kurkustaan alas enemmän rasvaa ja viinaa kuin kansanterveystieteilijät osaavat arvatakaan, me – surusta pikaisesti toivuttuamme – ostimme perintörahoilla sopusuhtaisen kolmion. Se oli sellainen aikuismaisen järkevä sijoitus: osoitus harkintakyvystä ja taloustajusta, sanoivat ne jotka olivat asiasta jotakin ymmärtävittään.

Villen, ylimmän ystäväni ja vihityn aviomieheni, tapasin kun olin kaksikymmentäyksi. Raamikkaan nallekarhumaisen olemuksen suojissa kyhjöttävä kiltti naapurinpoika herätti kyllä mielenkiintoni, mutta mihinkään vakavaan en ollut valmis miehen kanssa, joka jakoi työkseen sanomalehtiä. Riittihän noita, kunnianhimottomia keskivertokavereita. Minä hemmoteltuna ainokaisena, keittäjä-äidin ja rekkakuski-isän pilvilinnoja rakentelevana prinsessana, tähtäsin korkealle. Diplomi-insinööritkin tuppasivat olemaan liian kouluttamattomia. Villellä oli kuitenkin hihassaan arvaamaton valttikortti: juoppo isä ja riittävä koti. Aivan niin kuin minullakin. Mikä oivallinen yhteensattuma. Villen seurassa tunsin oloni turvalliseksi ja suojatuksi. Me halusimme parisuhteelta samoja asioita – hauskuutta, huolettomuutta ja sopuisuutta. Lapset leikkimökissään.

Kun tapaamisestamme oli kulunut vuosi, Villekin oli päässyt opiskelemaan ja viiden vuoden päästä hänet jo lingottiinkin mukaan testosteronivetoiseen menestystarinaan. Kahdenkymmenenseitsemän vuoden iässä hänestä tehtiin

markkinointipäällikkö. Bruttotulot kahdeksantoista ja puoli tuhatta markkaa. Minä sen sijaan kopioin pöytäkirjoja esimiehelleni ja olin iloinen projektisihteeri-nimikkeestäni, joka oikeutti minut sentään kunniallisiin kuukausituloihin.

Villen palkan ja appiukon kuoleman ansiosta taloudellinen puoli oli kunnossa, ja meillä tuntui muutenkin menevän hyvin. Ympärillämme erottiin, riideltiin, rakastuttiin ja petyttiin, mutta me olimme ja pysyimme. Viimeinen sankaripari. Kunniallisuuden kulmakivi. Meitä kadehdittiin. Meille naureskeltiin. Kaikki uskoivat, että jakaisimme lopulta yhteisen kiikkustuolin ja kuolisimme rinnan häävuoteeseemme. Ja niin uskoimme mekin. Mutta sitten kiinalaisen metrolaiturin tunnelma tarttui minuunkin.

2

Olen jälkeinpäin yrittänyt miettiä, mistä kaikki alkoi ja mitä oikeastaan tapahtui. Hyppäsinkö kiinalaisen metron kyytiin vai vetikö sen imu minut mukaansa? Olinko hullu vaiko vain heikko?

Olin täyttänyt kolmekymmentäyksi. Nainen parhaassa iässä: yhä nuori, mutta ei liian nuori; riittävän vanha, vaan ei liian vanha. Sovinistisesti sanottuna olin saanut olemukseeni ikävuosien tuomaa vakuuttavuutta pystyrintojeni siitä vielä kärsimättä. Itse ajattelin, että minun oli aika pyrkiä taustatyöntekijästä näyttävämpiin tehtäviin niin kauan kuin kropallani olisi vielä jotakin lisäarvoa. Ylenemiselläni alkoi siis olla kiire. Nainen kun on oikean ikäinen vain silmänräpäyksen verran. Ensiksi epäluotettava tytönheitukka ja seuraavassa hetkessä jo ikäloppu ämmä. Ironista kyllä, paras työikä näyttää sattuvan tismalleen samoihin aikoihin, kun ruumis hoputtaa lapsentekoon. Minä en tosin ollut vielä kokenut kutsumusta äitiyteen, mutta projektissamme avautuvaa päällikön paikkaa

hakiessani opin, että jokaisessa naisessa piileksii potentiaalinen synnyttävä. Minussa oli vika, jota en voinut kieltää: Olin nainen. Saatoin siis tulla raskaaksi.

Ville tiesi, että olin todella himoinnut projektipäällikön paikkaa ja suhtautui siksi takaiskuuni hienosti. Hän kannusti ja lohdutti, sillä hänelle olin donna numero yksi, ahkera, älykäs ja monella tavalla lahjakas. Vuosien raadanta palkittiin paskalla, hän sanoi. Kusipäät.

Samoihin aikoihin Villen voittokulku sen sijaan vain jatkui. Palkankorotus. Työsuhdeauto. Konferenssimatka Japaniin. Jollakin moniselitteisellä tavalla taisin ruveta vihaamaan häntä kaiken sen vuoksi. Minunhan piti olla voittaja! Minä olin se, joka kelpuutti sanomalehdenjakajan elämänkumppanikseen. Minä olin nainen menestyvän miehen takana.

Tyytymättömyyden peikko hiipi selkäni takaa. Joskus yllätin itseni miettimästä, miltä tuntuisi aloittaa alusta. Miltä tuntuisi vaihtaa alaa? Miltä tuntuisi saada uusia ystäviä? Miltä tuntuisi olla ikään kuin kokonaan toinen henkilö? Joskus Villen kanssa vuoteessa, myönnän sen, mietin miltä tuntuisi olla toisten miesten kanssa.

Muistan vieläkin lauantain, jolloin ensimmäisen kerran tunnustin itselleni, että kaipasin vapautta. Istuin keittiönpöytäamme ääressä. Edessäni minulla oli sanomalehti ja mukillinen mustaa kahvia, tummapaahdoista herkkupuodista. Oli täydellinen aamu. Vapaapäivä. Märät hiukset pyyhkeen alla. Ulkona pilvetön taivas ja aurinko. Ihoni oli puhdas ja mieleni raikas. Yhtäkkiä silmiini osuivat Villen aamiaisleivistä pöydälle varisseet murut. Miljoonia muruja piikkinä lihassani. Vatsani pohjalta nouseva sapenmakuinen raivo oli suhteeton. Ajattelin:

Ville pilasi minun täydellisen päiväni! Yhtäkkiä, juuri sinä aamuna, pitkään jatkuneelle masennukselleni löytyi syntipukki. Ville, minun ihana, sileäihoinen mieheni. Minun tuttu ja turvallinen ystäväni. Sinä aamuna hän tuntui köntykseltä, johon olin hulluuksissani sitoutunut ikiajoiksi.

Jostakin syystä sain päähäni soittaa äidille. Piikikkäälle, raadolliselle äidilleni. Äidille, joka tiesi, että elämä oli raskasta ja kurjaa. Niin – ja kompromisseja täynnä. Oli kertonut sen minulle monta kertaa. Suurimman turhautumani hetkellä soitin kuitenkin juuri hänelle. Naiselle, joka ei yrittäisikään saada oloani paremmaksi.

”Hei”, sanoin.

”Hei”, vastasi hän. Kuvittelin kuinka hän valpastui. Seisoi puhelimessa kuin vääpeli. Univormunaan lahkeista käärityt college-housut ja iso flanellipaita.

”Nyt menee kyllä hermot. Mies osaa kaupata kännyköitä, mutta ei pysty pyyhkimään muruja pöydältä. Sama saatanan juttu joka kerta.”

”No, ei sitten sen vakavampaa”, sanoi äiti. Ääni kuivana kuin kanelikorppu.

”Tämä on kuule vain jäävuoren huippu. Minä en jaksakaan enää. Kotona tyrii yksi ja töissä kaksi miestä.”

”Sitähän minä olen sinulle aina sanonut”, vastasi äiti.

”Minusta tuntuu, että minua syödään sisältä ja ulkoa. Aina on joku vaatimassa jotakin. Ihan niin kuin minä olisin joku täti. Niistä nenä, pyyhi pylly, siivoa murut.”

”Tuntuu tutulta”, totesi äitini tympääntyneesti. Kuulin, kuinka hän kumartui eteisen peilin ääreen katselemaan ihohuokosiaan. Päätin päästää hänet pälkähästä. Hän oli vain äitini. Ei

terapeutini. Sitä paitsi äideiltä puuttuu etäisyys. Pitävät tyttäriensä ongelmia ominaan ja päinvastoin.

Olin totisesti tullut filosofisuuteni rajoille.

Kun naista ahdistaa, hän soittaa joko äidilleen tai ystävättärelleen. Jotkut soittavat molemmille. Minä olin kuitenkin todennut äitini Saharan autiomaassa kasvaneeksi, ja ystävällänikin oli niin outo vaihe elämässään, ettei hänellä riittänyt energiaa muiden ongelmille. Itse asiassa olin kyllästynyt koko ihmiseen. Hän oli yksi näistä, jotka saivat minut tuntumaan itseni tädiksi. Niistä nenä, Päivi-täti. Pyyhi pyly, Päivi-täti. Tällä kertaa Päivi-täti itse taisi olla avun tarpeessa.

Koska täydellinen päiväni oli jo joka tapauksessa pilalla, heitin jäähtyneen kahvini pesualtaaseen ja vaihdoin naisellisen kylpytakkini polvista venyneisiin abi-verkkareihin. Otin siivouskaapista sangon, mätysuopaa ja mopin. Levylautaselle laitoin naarmuuntuneen kokoelman Abbaa. Pesin lattiat. Pyyhin pölyt. Lapsuuskesien aurinkoinen menomusa sai ankeuteni tuntumaan tuhatkertaiselta. Pöyhin sohvatyynynt ja heitin menemään ison pinon naistenlehtiä. Oliko niistä ja niiden loputtomista neuvoista ollut muka mitään hyötyä? Lopputulos: maailman parhaan miehen hyvinvoiva vaimo kiillottamassa avio-onnensa kulisseeja. Keittiötä pestessäni melkein nauroin. Luulinko todella voivani huljuttaa sotkuiset tunteeni mätysuopavedessä? Koti oli puhdas. Minä likainen. Ilonpilaaja.

Koko päivän mietin, mikä olikaan onnellisen elämän salaisuus. Olin varma, että vielä viikko sitten ajatus oli ollut kirkkaana päässäni. Olinhan tottunut antamaan neuvoja niitä tarvitseville: vaimonsa pettäjille, miehensä jättäjille, opintonsa keskeyttäjille. Minulla oli aina ollut vastaus kysymykseen,

ratkaisu ongelmaan. Nyt tuntui, että kaikki ohjenuorat liukuivat hyppysistäni yhtä aikaa. Iltaan mennessä olin kuitenkin saanut kaavittua onneni rauniot jotakuinkin kasaan ja istuin horjuvan keon päällä kuin kukkulan kuningas. Kauhun tasapaino. Kuka tai mikä syöksisi minut lopullisesti valtaistuimeltani?

Avasin pullon valkoviiniä, sytytin kynttilät ja käperryin olohuoneen ruutusuohvalle katsomaan televisiosta lauantai-illan visailuohjelmia. Chardonnayta lipitellessäni kuvittelin kuinka kaikki muut tuntemani kolmikymppiset vetivät parhaillaan yllensä pintaa nuolevaa viskoosia ja sujauttivat jalkaansa tanssilattiaa vuolevat korot. Odotuksen hetki. Edessä yö täynnä itsetuntoa hivelevää ihailua ja tyhjiä lupauksia. Kupla, jonka ei soisi hajoavan. Entä minä itse? Olivatko minun haaveeni sen kestävämpiä: vuosia näkymätöntä työtä, jatko-opinnot aluillaan, jotta voisin vihdoinkin nelissäkymmenissä saavuttaa tavoitteeni. Saada tunnustusta työstäni. Muuttua hajuttomasta ja mauttomasta sellaiseksi, joka huomataan.

Keskityöllä soitti Ville. Minä olin päissäni kuin ankka. Liikaa chardonnayta häälahjaksi saadusta kristallilasista. Jumalten juomaa ja hienostunut humala? Nauroin räkäisesti Villen huolestumiselle. Olinko kunnossa? En helvetissä. Mutta missä oli mieheni, kun olisin häntä eniten tarvinnut? Konferenssissa, seminaarissa, kokouksessa, palaverissa. Hän organisoisi, delegoi, konsultoi ja kommunikoi. Tärkeä mieheni. Markkinointipäällikkö.

”Kulta, mene nukkumaan”, kuulin Villen lempeän äänen sanovan, ”ja sammuta kynttilät. Rakastan sinua.”

”Niin minäkin sinua”, vastasin puoliksi tottumuksesta, puoliksi tunteesta, ”hyvää yötä”.

”Hyvää yötä”, sanoi mieheni ja sulki puhelimen.

Olisin varmaan mennytkin nukkumaan ja tuudittautunut toiveuneen, että kaikki oli taas hyvin, ellei korviini olisi jäänyt kaikumaan Villen taustalta kuulunut iloinen nauru. Ville ja Villen tiimi: joukko itsetietoisia insinöörejä ja aina taustalla luuraava Hanna, assistentti ja yksinhuoltaja. Mieheni oikea perhe. Minä sain vain riput, jotka siltä pöydältä putosivat. Päätin, että minun oli vihdoinkin lopetettava odottaminen. Kenen elämää elinkään, omaani vai jonkun toisen?

3

Olin voinut tyytyä varastamaan makupaloja elämääni aloittamalla uuden rajoja rikkovan harrastuksen, keskittymällä eläinsuojelutyöhön tai juoksemalla vieraissa aina Villen poissa ollessa. Olin kuitenkin niin kyllästynyt lintuhäkkiini, etten halunnut vain nuolla elämänsuolaa. Halusin purra, ahmia, niellä ja hotkia. Olin muuttunut kanarialinnusta korppikotkaksi. Ville ei kuitenkaan nähnyt muutosta. Hänelle olin edelleen kultaista tukkaa soljella niskassa pitävä perusnainen. Kurvit kunnossa ja päässä kosolti tervettä järkeä. Kuriton vain soveliaisuuden rajoissa. Niinpä päätökseni oli hänelle sokki.

”Miten niin muutat pois? Minne muka?”

”No, nyt aluksi Vuorimiehenkadulle. Martta on kaksi viikkoa Kanarialla. Voin asua sen kämpässä. Mietiskelen siellä vähän asioita.”

”Mitä ihmeen asioita ja miksi?”

”Ville, tämä juttu ei enää toimi. Kyllähän sinäkin sen näet.”

”Näenkö? Minä en näe mitään”, sanoi Ville koettaen pitää kiinni viimeisistä miehisyiden rippeistä. Kyyneleet nousivat hänen ruskeisiin silmiinsä, ja minusta tuntui pahemmalta kuin koskaan ennen. Avionrikkoja, ei toinen, vaan ensimmäinen nainen. Minä itse.

Istuimme nenäkkäin keittiössä. Pöydällä pastalautaset. Minun lautaseni vielä puolillaan. Olin laittanut ruoan huolella, kermaisen herkkusienikastikkeen pehmittämään tulevaa iskua. Katsoessani Villeä tajusin petokseni suuruuden. Hän oli täyttänyt vatsansa hyvällä ruokahalulla; pitänyt tuoretta pinaattipastaa rakkaudenosoituksena. Näin hänen silmistään, että hän ymmärsi ja toivoi, että olisin mieluummin myrkyttänyt hänet.

Kello tikitti. Mittasi aikaa. Aika oli loppunut. Minä tiesin sen, ja Ville tiesi sen. Kissamme Eskelinen kieppui jaloissamme kuin hyrrä. Se ei tiennyt mistään mitään. Ihmetteli vain omituista äänettömyyttä.

”Onko tämä lopullista?” sai Ville lopulta kysyttyä.

”Ehkä”, vastasin ja ajattelin, että minä tässä kaipasin lohtua.

”Otatko Eskelisen mukaan?”

”En. Kunhan muistat pitää siitä huolta.”

”Totta kai. Kaveri karvanaama on elämäni nainen.”

Ei tässä näin pitänyt käydä, ajattelin kun ovi sulkeutui takanani. Selässä kuudenkymmenenviiden litran rinkka ja käsissä kassit ja pussit pullollaan. Kuin silloin, kun pyöreäposkisena ylioppilaana könsyin Siilinjärven asemalta Helsingin-junaan. Vatsan pohjallakin tuntui täsmälleen samalta, ja poskilihakset olivat lukkiutuneet kuin talvipakkasella.

Aamu oli ollut kamala. Olin nukkunut vanhasta tottumuksesta Villen vieressä. Nyt kuitenkin kauempana Villestä kuin parivuoteemme edes salli. Olimme nousseet sängystä kuin vieraat, jotka häpeävät toisiaan kännisen lemmenyön jälkeen. Vaitonaisina pakkasimme tavarani, ja Eskelinen tuijotti minua pyöreillä silmillään surullisen syyttävästi. Ikään kuin se olisi tiennyt, että paska-astian tyhjentäjä oli lähdössä ikiajoiksi. Ensimmäisen kerran moniin vuosiin tunsin itseni korvaamattomaksi. Minun lähtöni jälkeen Eskelinenkin sai tottua poikamieselämään.

En halunnut yhteisestä kodistamme mukaan mitään muuta kuin vaatteeni: vaaleanruskeaa villaa, skottiruutuja ja bleisereitä. Katsoin niitä kuin ne eivät olisi olleet omiani. Miellyttävän naisen vaatteita. Missä olivat punaiset plyymit ja kevytkenkäisen naisen satiininimekot? Mihin olin piilottanut kangaskukat ja possunpunaisen poskipunan? Kaivan sukkanauhani naftaliinista. Elämä on kabaree. Antakaa minun tanssia cancania.

Viimeinen asia, minkä näin ennen kuin työnsin kotini oven kiinni, oli eteisen lattialla kököttävä roskapussi. Yhteiselämän arkinen symboli. Ja jotain mielentilastani kertoo se, että minun tuli sitä pussia melkein ikävä.

Ulkona maailmalla aurinko kuitenkin paistoi ja kirpeä merituuli nosti vedet silmiin, kun jätin Fleminginkadulle jäähyväiset. Hyvästi Kallio! Hyvästi kotikatu! Olin lähdössä interrailille asuinkaupunkiini.

Minun siinä seistessäni naapurin hampaaton mamma köpötteli ylensyöneen mäyräkoiransa kanssa ohi. Hän vilkaisi kimpsujani kerran ja jatkoi matkaansa päätään puistellen: ”Siinä menee taas tavaraa kirpputorille. Kertakäyttöistä on nykypäivän onni. Ei mitään häpyä missään.”

4

Ennen vanhaan rangaistusvangeilta leikattiin tukka. Minä leikkautin omani, kun pääsin vapauteen. Pitkien sileiden hiusteni katketessa suortuva suortuvalta korvannipukoita hipoviksi minä heitin hyvästit sille Päivi Heikkiselle, joka olin kymmenen vuotta ollut. Villen vuoksihan olin antanut tukkani kasvaa. Silkkisen hiusryöpyn alastoman vartalon anteliaaksi verhoksi. Nyt olin omillani enkä tarvinnut huntuani enää.

Näin minulla oli tätini Martan kauhtuneeseen kotiin, väliaikaiseen majapaikkaani, saapuessa uusi pää entisen kroppani jatkeena. Saisiko joku mies vartalonikin vielä uusiutumaan? Hätkähdin mietteitäni. Olinko näin varma eromme pysyvyydestä? Martta-tädin tummuneesta peilistä näin kaunistuneen pääni täynnä tuhansia kysymyksiä.

Olin kuvitellut, että sopeutuisin uuteen olotilaani helposti kuin ruukusta toiseen siirretty viherkasvin pistokas. En kuitenkaan ollut pistokas. Pikemminkin oman elämäni outo uloke. En katunut ratkaisuani, mutta viikon verran minusta

tuntui, että todellisuudentajuni oli hämärtynyt. Kuljeskelin Martan asunnossa sielu rauhattomana. Kilometri toisensa jälkeen taittui tätini pikkiriikkisessä yksiössä.

Aamuöisin heräsin kuulostelevaan yksinäisyyttäni. Tuntui kummalliselta olla vain yksi ruumis jälleen. Kuin siamilainen kaksonen, joka oli kadottanut parinsa. Ympärilläni oli hirveästi tilaa. Martan kapoinen vuodekin tuntui lavealta kuin valtamerialus. Täristessäni niin yksinäisyydestä kuin kylmyydestäkin koleiden lakanoiden välissä, mietin oliko toisen ihmisen keho tosiaan tullut minulle omaani läheisemmäksi.

Joskus yllätin itseni puhua pajattamasta tyhjässä asunnossa aivan kuin joku olisi läsnä: ”No, perkele, hammastahna on loppunut. Pitää muistaa se ja vessapaperi.” Ja sisäinen kelloni sai minut yhä valpastumaan viiden aikaan illalla: ”Tuleekohan Ville kohta jo kotiin?”

Haamusärkyä.

Olin muutamassa päivässä laihtunut viisi kiloa. Nenäni oli terävöitynyt ja minulle oli ilmestynyt leukaperät. Heikkisten leukaperät. Isäni leuka. Jestas, ajattelin ja sovin välittömästi lounastapaamisen ystäväni Annan kanssa. Sen saman, joka pisti minut aina niistämään nenänsä ja pyyhkimään pyllynsä. Tällä kertaa ajattelin kuitenkin maksaa potut pottuina: nyt oli Annan vuoro leikkiä tätiä. Puhalla, Anna-täti, Päivin sielussa on pipi!

Odotin Annaa Aleksanterinkadun avarassa ravintolassa. Lounasaika oli kiihkeimmillään. Pöydät pullollaan klubitakkisia herroja ja naisia, joiden tukassa oli liikaa lakkaa. Ei draamaa eikä intohimoa, vain rasvasta kiilteleviä leukoja ja tärkeileviä kuikelo-kauvoja. Odottaminen oli ikävystyttävää.

Suomen Bridget Jones ja sinkkuelämän riemuja
kesäisessä Helsingissä

Kolmekymppinen Päivi on naimisissa ihan mukavan Villen kanssa, ja elämä on mallillaan. Eräänä kauniina kevätpäivänä hän kuitenkin tajuaa kaipaavansa tasapaksun arjen sijaan vapautta ja huumaa. Hän ottaa aikalisän avioliitostaan, muuttaa ikääntyvän kirjallisuuden professorin alivuokralaiseksi ja alkaa elää ihanaa sinkkuelämää. Yöelämä kutsuu, treffi- ja petikumppanit vaihtuvat tiuhaan tahtiin, ja jotkut rakastuvatkin Päiviin, kuten Matti. Mutta sitten on myös arvoituksellinen ja kiehtova Arto, vuokraisännän pojanpoika. Tarjoaako villi sinkkuelämä elämään kaivattua sisältöä, ja löytyykö seikkailuilta se oikea?

Sinkkuleikki on Virve Sammalkorven vauhdikas chick lit -romaani suurista elämänmuutoksista ja itsensä etsimisestä.

Virve Sammalkorpi (s. 1969) on suomalainen kirjailija, copywriter ja toimittaja. Hän on julkaissut lukuisia romaaneja ja antologioita. Sinkkuleikki oli ehdolla Helsingin Sanomien esikoisromaanipalkinnon saajaksi, ja Metsän keskellä maja oli Runeberg-palkintoehdokas. Paflagonian perilliset sai Savonia-kirjallisuuspalkinnon.